

Бенката върху лявото ми бедро има форма на сърце. Майка ми твърди, че съм зачената във фаза на най-силна съпружеска емоция. Тя бродела из къщата в търсене на целувки. Баща ми обаче бил се изгубил в сумрачното си детство, не знаел какво е нежност и бил съвършено бос на тема ухажване. Магията на любовта му изглеждала като опиум. Директно искал да има деца. Ако била забременяла по-късно, казваше мама, нишанът щял да изглежда като оплезен език или изпружен среден пръст. Бих предпочела да съм белязана от тази далеч по-еротична маркировка. Моите родители обаче не са имали понятие от пренатално общуване. Също така не са ми чели Мечо Пух. Изобщо не подозирали, че съществува. По онова време книжката липсвала от географската ни ширина. Но и да я имало, сериозните и целесъобразни хора никога не съчувстват на заклешил се от преяждане индивид, който вместо да вземе мерки, тананика. Родителите ми не биха изпаднали в умиление към тази „безмозъчна форма на живот“, както би се изразила мама. Гласът ѝ гъделичка ухото ми и се усмихвам. Все още стискам клепачи. Ще ги отворя, когато се убедя, че се намирам в стаята си, лежа в собственото си легло и накрая, че съм аз, а не някой друг. Случвало се е когато се търся, да опипам нечие чуждо тяло. Разбирам го едва, когато по епидермиса не откривам вроденото лирично образувание. Сега показалецът ми бавно пълзи по ръбчетата, грапавата повърхност, връхчето... Припознавам самоличността си и се осмелявам да отлепя мигли.

Приотварям десния клепач. Винаги ми се е струвал поеластичен. Фокусирам се върху крайчеца на носа. Усещам

блуждаенето на хлъзгавия като риба ум, тиктакането на възбудата му, пулсирането ѝ в нервните окончания на тялото. Негодник. Оглежда се за най-чувствителното ми място, за да забие жилото си, да вкара вируса на неоправданите възторзи или на съмнението и разочарованието. Човешкият ум събира като прахосмукачка боклука на съществуването. Не си въобразявам. Надменен собственик, ревнив любовник, натрапчив мегаломан, казвам. После, както обикновено, се предавам. Угоднича само и само да се държи смислено. Обещавам му най-хубавата книга, чувствена музика и приключения. Интелектуалните занимания обаче са му писнали, а за купона не ми вярва. Знае, че съм интровертен тип със склонност към меланхолия. Зарязвам спора. Протягам се лениво, размърдвам пръстите на краката. Броя до двеста. Омръзва ми и включвам баладите на Брайън Адамс. Безкрайна минута, в която дрезгавата нежност пълзи по гръбначния ми стълб и потича на топли струи през скованото ми тяло. Сега съм готова да целуна живота. Скачам.

С благоговение нахлувам в онова място, където много велики хора са се докосвали до откритията си. Ватер-клозетът, лейдис, кенефът е най-съвършената битова измислица и любимо място на човечеството. Мога да го възпея в сонет, който започва например така – „благословено за всички времена, ти, кътче най-прекрасно на света...“ Не е Шекспир, но е искрено... Не желая да си представя как бродя с часове околоръст дома си. Търся подходящ терен да клекна или да изхвърля миризливото съдържание на гърнето. Освен мен това правят всички други жители на планетата. Избягвам да обсъждам истерията в канцелариите, обществените заведения и зала номер едно на НДК. Заря и топовни гърмежи в чест на неизвестния изобретател, живял две хиляди и петстотин години пр.н.е. в Индия или Пакистан, където са открити следи от творенията му. Овации за китайците, египтяните и древните римляни, доусъвършенствали изгодното нововъведение. Снабдили го с течаща вода и го включили в дренажна система. На някакъв тарикат от деветнайсти век му прищракнало, че е по-люксов-

но да седиш, отколкото да клечиш и ето ни с тоалетна чиния. Запушвам си ушите пред привържениците на клекалото. Позата, която заемаме върху седалката, докарвала хемороиди, колики, преплитане на червата... Нищо чудно и трипер. Тези хора очевидно не спадат към кръга на читателите. Понятие си нямат колко по-удобно е да четеш National geographic или Кама Сутра седнал. Обичам истински този уют. Отново благодаря възторжено, напъвам се. Освобождавам се. Викам „ураааа“. Но веднага се питам с какво наша милост, хомо сапиенс, сме заслужили подобна благодат. Нали точно ние скандализираме битието и му придаваме смисъл, който няма нищо общо с нищо. Всъщност то си знае, че е наша измислица и зависимостта му от нас е тотална. Не се и опитва да ни зарече, наясно е, че няма да му се уреди. Ако не съществувахме, със сигурност щеше да брой звезди в далеч по-приятно измерение.

ФРАШКАНА СЪМ С ДОБРИ НАМЕРЕНИЯ

Мижа сред потоци светлина. Очаквам да се появи правилната посока – онова скъпоценно и изключително рядко състояние, което никога не ми вкарва гол, не ме вади в тъч, не ме поставя в мат. Накратко, не ми създава излишни тревоги. Когато сигурните му ръце ме поемат, не повръщам, не получавам стомашно разстройство, световъртеж и разочарования дори вследствие на истерична любов. Изпитвам безпричинна радост. Захласвам се по отвратителната розова риба с крака, прасе с хриле, което пълзи по дъното на варненския аквариум. Умилява ме лигавото куче на съседите, чистокръвна английска марка с глава на дебела тения. Днес е денят, в който импулсът присвятва. Краката ми тръгват сами и се обуват в един син и един зелен чорап. Навик, срещу който съм безсилна. Никога не успявам да събера закуп чифтовете. В жилището ми няма вещ с постоянно място. Безредието не ме безпокои, напротив. Страхотно ми е свежо да отворя гардероба. Да се натъкна на забравена лъжица със следи от червен пипер. Или на сладкото от зелени орехчета, което се покри преди месеци. Търсих го даже в банята... Точно там проумях – колкото и да се натягам, не е писано да бъда сваятна домакиня. Лишена съм от дарбата да се съсредоточавам върху нещата, които правят бита. Да съгъвам внимателно фланелките и бельото. Да подреждам отделно дълбоките и плитките чинии, чашите на столче, тези за чай и кафе. А после да изпитвам оргазъм от съвършената гледка.

Луда съм обаче по киното, ако това може да ме оневини. Супер е да наблюдавам отстрани нещата, които се случват.

Не се налага да вземам решения. „Миналата година в Мариенбад“ ме побърка за всички времена. Омагьосвам се от обстановката. Хотел за аристократи. Луксозно гнездо. Умопомрачителна мебелировка. Светлината извира от кристални полилеи. Камерата свива и разтяга коридорите. Насечени откъслечни фрази. Мъгляви думи, разтеглени жестове, песеливи мимики. Настойчив, но ласкав мъжки глас води из залите, излиза на тераса с балюстради и статуи, обикаля подреден парк с подстригана растителност и фонтани. Един мъж преследва красива жена. Обсебен е от мълчанието ѝ. Отложена любов търси продължението си. Финалът ми се губи. Какво значение има дали ще си тръгнат заедно или не. Важна е дисекцията на очакването и копнежа, разлагането им на частиците, от които се състоят. Другият филм, от който откачам, е „Затъмнение“ на Антониони. Отделни моменти като че ли са се случвали преди, с мен. Някога някъде съм била Моника Вити, тънките ѝ пръсти, тъгата в очите ѝ. Разтърсва ме онова „никога“, което разкъсва близостта на докосването и сливането.

Обикновено мислите ми го дават безрадостно и безпомощно. Козината им увисва като на тъжно бездомно куче. Настръхвам, в муцуната ми напират вой, който отеква в гънките на мозъка, във връхчетата на пръстите, в слабините. Искат ми се да убия животното вътре в мен. Да размажа крехката му чувствителност, рехавата същност... Обаче не мога. Целостта ми ще бъде изтърбушена. Ще ми липсва. Без него няма да съм аз. Галя го, казвам му, че го обичам. След това крещя – не съм това куче, не съм, не съм... Прогонвам го. То никога не си отива изцяло. Страхливото пръхтене се затаява, но при мириса на опасност гърми като през усилвател.

Днес обаче денят е специален. Краката ми ме отвеждат при маратонките. За да не се обърквам, отбелязах дясната с червена връзка. Възможно е подсъзнателното ми намерение да е било съвсем различно. Да съм искала да се набивам на очи, без да извършвам забележими движения. Не го твърдя със сигурност, тъй като се пазя от самоопознаване. Страхо-

вете ми пречат да надникна в пещерите на душата си, да си призная съвестно какво виждам. Да го класифицирам.

Вече съм на мотопистата. Спомням си някогашните състезания, неравномерния рев на моторите, експлозията от викове и ръкопляскания, гърмежите и музиката. Обичах да се смесвам с тълпата, с еуфорията ѝ, с нажежения от екстаз и унии въздух. Допирах се до разгорещените тела, спирах да дишам. Усещах в кухините си стъпките на живота като дъх на прясно окосена трева, като изгрев в морето, като ласка, като думите, с които обичаме. Сега мястото е буренясало и тихо, но небето тук е винаги синьо, никога не се появяват облаци и не настъпва нощ. Понякога идвам, сядам на счупените седалки. Тревите се прегръщат над главата ми. Тишината ме гали с безплътни ръце. Отпускам се и заспивам. Това е другата действителност, която ми е нужна.

Пред мен под шапка с червената емблема на кока кола пухти мъж с бухнали и пръхкави форми. Целият е старание. Не искам да му се меся, но ми се струва по-разумно да окачи рекламата си на някой храст, после да я замени с логото на която и да е минерална вода. Той явно не усеща неодобрението ми. В движение вади от раницата на гърба си познатата бутилка. Сладострастно отвива капачката и любовно засмуква кафявата течност. Калориите потичат в гърлото му. Пробиват си път сред мастните натрупвания в червата, покрай плаките в кръвоносните съдове. Бррр. Организмът му всеки миг може да се взриви. Бих го предупредила. Вероятно няма да ми повярва. Не ме чувства достатъчно близка. Но аз познавам неповратливия и тромав силует. Офисът му е на моята улица. Френските прозорци го показват в цял ръст. Искам поне за секунда да се откъсне от книжата, да погледне навън. Ето, вижда ме. Не крие недоумението си, не е подозирал, че го наблюдават. Лицето му потръпва в неопределена усмивка. Опитва да си спомни къде и кога е приплъзнал разсеян поглед по повърхността ми, без да усети любопитство, без да се задържи.

Затвореното му лице ме дразни, но и привлича. Падам си по необщителни мъже. Безразличието ги обгражда като стена.

Точно тези особи събуждат фантазията ми. Възможно е да са дънери, каквито изглеждат, но по-често нравът им е уравновесен, сърцето – щедро и деликатно. Непроницаемата броня ги пази от вулгарното нахлуване. Надявам се той да е от тази порода. Въобразявам си. Собственик е на счетоводна или хайтек компания. Би могъл да ме покани в близкото кафене. Да ми разкаже кой е, какво работи. Вероятно жена му е висока, добре сложена блондинка с чип нос и сини очи. Пристъпва безшумно и грациозно като котка. Тясната рокля прилепва към съблазнително заоблените рамене и сочни гърди. Открива грацилните колене. Тези жени обичат да се показват. Да насърчават одобрението в мъжките погледи. Да го дебнат как набъбва и се уплътнява, за да го погълнат лениво, но лакомо, както боа поглъща плъх. После клепките им потрепват, пърхат, воал се спуска над зениците им. Мускулите се стягат красиво като на африкански хищник, готов за скок. Нощем двамата излизат на вечеря. В ресторантите, които посещават, има облицовани камини, бели покривки и свещници от мед. Менюто предлага изискани ястия и скъпи напитки. В кристална купичка плуват цветчета жасмин. Ароматът създава призрачна като полъх интимност. Гласовете са приглушени и спокойни. Тембърът на успешните хора е уверен. Приятелският кръг е от същата сфера. Елегантни и поддържани жени и мъже. Събират се по съществени поводи – имен ден, абитуриентска вечер, кръщение. Разговорите са светски – гласът на примадоната, чистотата на първата цигулка, публиката на премиерата. Благотворителност, фитнес, масажи, фризьорски салони – думи, които избиват през тихия говор. Избягват да засягат политиката заради известни различия. Но те са минимални и „е безумно да ни развалят отношенията“. Всъщност нямам идея какво могат да си споделят хората с пари. Темите се изчерпват, настъпва мълчание. Опипват кърпите, върху коленете си, гледат часовниците си. Последни глътки. Останалото от виното, светло или рубинено, играе в чашите.

Догът ме задминава като торпедо и се насочва към храстите. Кучката е жизнерадостна бездомница с кокетна муцуна

и неизтощима енергия. Дружат си от бебета, въпреки очевидната социална неравнопоставеност. Той е с богато родословно дърво, дипломи и медали. Тя – мила и добра, случайно оцеляла от живия фойерверк, чийто пълнеж било котилото ѝ. Минутни преди това била изпълзяла от кашона с парцали под близък храст. След като чула експлозията, се снишила и не мръднала до вечерта. Ужасената майка отдалече видяла огнената топка и мелето от телцата. Страховитият ѝ вой трясъл въздуха повече от час. След това млъкнала. Изчезнала. Нарекохме кученцето Нора. Храним я, къпем, пръскаме с парфюм, връзваме мартеници и панделки. Прибираме я по големите студове, но тя винаги успява да се измъкне и да отиде на пистата, за да дочака своя приятел. Сега обикалят в кръг, побутват се и се душат под опашките, сякаш точно там се крият алфата и омегата на кучешкото щастие. Колко малко му трябва на животното, си казвам. Място под небето и някоя друга опашка, под която да си завре носа. Стопанката на шампиона лениво се влачи в далечината. Не одобрява избора на любимеца си, но не смее да се обади. Отначало ги разделяше с пръчка. Двете с момичето, което всеки момент ще се появи, я освирквахме и ѝ препречвахме пътя. Един ден поканихме природозащитници, които изнесоха лекция относно деликатната кучешка душевност. Кастрираха Нора и я обезпаразитиха. Извадиха ѝ паспорт. Всяко посегателство върху личността ѝ оттогава се разглежда като дискриминация.

На отсрещната страна спринтира апетитна дама в черно трико. Внезапно спира, прикляка, подскача и се навежда към глезените си. Докосва ги с изящно движение. Изправя се грациозно и постепенно, подлага лице под ранните лъчи. Изглежда като екзотична врана, която очаква одобрение. Пътечката за бягане започва да се пълни. Сякаш от корицата на топписание в призрачната прах слиза тийнейджърката, с която покровителстваме Нора. Искам да си поръчам такива глезени само за един час. Да извика някой: „яяяяяяя!“ „Внимавай, каке, ще ни прегазиш!“ Две източени мургави тела се изстрелват след дългите крака. Пружината на стаената им енергия всеки миг може

да се разгъне в северно сияние, пясъчна буря или щорм. Но те танцуват. Сред разноцветния вихър различавам единствено усмивките им, жизнерадостни и закачливи. Бива ги циганите да изтръгват сърцето си и с усмивка да го поднасят на длан. Харесвам тази краткотрайна всеотдайност, шемета в огнения ѝ фокус. Макар и ослепена, се усещам жива. Фантазирам. Сменям декора. Подстригвам буйните коси. Обличам стройните фигури в тънки ризи и смокинги. Фините пръсти едва докосват тънките чаши. Нежното вино хвърля кехлибарени отблясъци в зениците. Разговарят уверено, сякаш не са гости в измислена сцена, а точно тази съдба си е тяхната. Падам си по приказките от „Хиляда и една нощ“, където пространствата се разтварят и всеки може да нахлузи чужда кожа.

Момчетата напускат виденията ми. Изтрелват се, запленени от зигзазите на безупречните крайници на момичето. То сякаш е преместило очите си на гърба. Следи ухажорите, тръпненето на устните им, пламналите погледи. Сега има само една жена, която изпраща ясни сигнали и двама мъже, оковани в напрежение. Тичат настървено, вече са съперници. И ето по-високият стоварва юмрук върху рамото на по-ниския. Той отвърща. Телата им се вкопчват в кълбо, търкалят се безмълвно. Онази, която е предизвикала омразата помежду им, се обръща с разтеглени в смях устни. Хормоните ѝ са наситени, удовлетворени. Успокоена ще вложи дъха си в бягането. След това ще бърза за консерваторията, за да свири на пиано. Вечерта Шопен или Моцарт ще нахлуят през тавана ми от нейното жилище. Музиката ще заглуши агресията на новините, ще отмести книгата от ръцете ми. Ще пристъпя в отминали векове. Ще облека бална рокля, ще танцувам. Когато звуците се слеят с тъмнината, ще си наляя от кварталното вино. Ще си поръчам „лека нощ“ и един романтичен сън. Гондолиера във Венеция, цветните сенки във водата, дланта на лодкаря върху рамото ми. Или тесните улички на Созопол, обвити в невидимите паяжини на русалките. Ефирните им пръсти шумолят около скъсаните нишки... И ми поднасят пухкави банички със златиста коричка. Вероятно ми се иска да е така, само че ръце-

те са плътни, тежки и принадлежат на данъчната служителка. Чувам нещо като „рожден ден“. Сипя обичайните пожелания плюс „все така да ни радват кулинарните ти умения“. Тя разсеяно отговаря с „няма защо“. Подканя да си взема още, после тръгва да черпи другите. Черпнята предразполага хората да разтворят гънките на душата си. Да извадят от нафталина най-скъпите си усмивки и комплименти. По този начин колективите се сплотяват. Но ние не сме колектив и в обединителните моменти се държим като жаби от един и същ гьол. Вън от оградата единството ни се губи. Вече сме непознати – до следващия ден. Излизаме почти едновременно. Кучкарката връзва дога със сребърен синджир. Мръщи се високомерно. Мъжът с раницата нахлузва маска на фараон. Качва се в „Мерцедес“ последен модел. Форсира двигателя. Едва ли ще се сети коя съм, дори да погледне през прозорците на офиса. Дамата пика е неузнаваема. Безформената рокля, в която се е омотала, не подмамва мъжката суета. Но тя и не се надява да си спомнят името ѝ, нито лицето, с което вестниците някога качваха тиражи. Номер едно на сто метра бягане. Изящна като фламинго, очарователна като орхидея. Смотата свива лицевите ѝ мускули в унила гримаса на препариран шаран. Единствено епизодичната усмивка разглажда бръчките. Тогава кожата засиява, устните ѝ жадно се уголемяват. Някой, който може да я накара да се усмихва, би могъл да я обича. Да ѝ казва, че е хубава, единствена. Нежно да очертава с показалец брадичката ѝ. Един някой, все едно кой. Обаче годините са размили присъствието му и тя е престанала да го очаква. Разумът ѝ го отрича, но тялото ѝ се колебае преди окончателно да оповести: „Няма ме. Това, което виждате, е кухата ми обвивка.“ Всъщност неочакваното може да се случи. „Странно нещо е животът, – казал Съмърсет Моъм. – Когато не искаме друго, освен най-доброто, много често го получаваме.“ Но дали онова, което жаждаме, наистина е най-доброто? И защо, когато го имаме, усещането за щастие неизменно се отдалечава?

Момчетата се изнизват безшумно. На пет метра от изхода с бяла или черна магия свиват виртуозно портфейла на раз-

сеян минувач. Засичам ги, но прехапвам език. Огнените очи святкат предупредително. Хващам разумно мобилния си. Откъде да знам... Фокус, мокус... от разстояние. Данъчната служителка вади от чантата си кесийката с банички. Устата ми се пълни със секрети, както братовчедка ми нарича слюнката. Тя артистично се разсейва. Единствено момичето маха за довиждане. Скача в трамвая.

Телефонът ме вади от банята. Суеверна съм и се впрягам, че всяко пропуснато обаждане ме лишава от изключителен шанс. Например да участвам в GSM томбола с последните две цифри от номера си. Бих могла да спечеля пътуване до Австралия и да се хвана да отглеждам коали. Малокалибрени са, кротки, спят по цял ден. Ще ги разпращам по света като домашни любимци. Едва успявам да се пхна в хавлията. Саломея. Исква материал за своя вестник. От време на време интервюирам известни особи под чуждо име. Укривам се заради крехкия си статут в рекламната агенция, в която работя. Чувствам се като взета под наем закачалка в наколно жилище. Шепотът в кулоарите настоява, че шефът е собственик на просперираща фирма със същия предмет на дейност. Нашите поръчки се стичали в ръцете на неговите хора. Не сме му виждали очите, но задочно ни притеснява със седмични отчети и бланки, разграфени по часове. Какво обаче са едни очи в сравнение с екзистенц-минимума, с който не искаме да се разделим? Препарирана съм от признателност, задето съм извън съсловието на клошарите. Всеки ден галя с любяща длан имуществото си – стените, плочките в банята, тоалетната чиния, масата, леглото. Повтарям си, че имам трудов договор. Свиркам си, играя безгрижна, но се пека в гадни предчувствия. Отделът ни отдавна е замразен. Питам се дали шефът се интересува, дали поглежда ситно написаните, за да не бъдат разчетени, отчети. Не съм сигурна, че изобщо съществува, че не е компютър, включен на една и съща програма, която механично призовава към ред, за да ни уеднакви, да ни лиши от индивидуалност, да върне мозъците ни в първичното им полутечно състояние. Да се обездвижат телата ни,

да се изгърбят и втвърдят като изсъхнали стволоче в мъртва гора.

После звъни Мира. „Ало...“ и мълква. Не се чува добре. Всъщност мога и да не слушам. Сърцераздирателни въздишки, хълцане, хлипане, подсмърчане, издухване в кърпичка. Или в обратен ред – издухване, подсмърчане... Знаем си и петънцата на ноктите. Болката... голямото разочарование... ще я вкара в гроба... е мъжът ти, завършвам. Преобърнала се е с хастара наопаки. как ли не му угажда... Няма благодарност... Тук му е мястото да напомня за смисъла на живота. На този свят не са единствено мъжете. Лъхва разминаване на посоките... Трябва да ѝ го докажа. Национално социологическо проучване или извеждане на математическо неравенство ѝ трябва?... Да не я будалкам, въздиша. Организмът ми негодува. Притискам с длан стонове в червата. „Ако не сто, то поне деветдесет и девет процента от срещуположния пол са задници, казвам. Собственото им битуване е по-важно от всичко останало. Печелят кучките.“ Кара ли Иван да ѝ закопчава ципа? Казва ли му, че е много по-добър шофьор от нея? Чака ли го да се прибере, за да ѝ отвори буркана със зелен фасул? Моли ли го да излезе с нея и с кучето по здрач, „за да я пази“? Сигурна съм, че не изисква от него тези дребни, но магически услуги. Мълчание. Значи е аут. Не може да се надява на вниманието му. Мъжът обича да го признават за супермен. Исква да усеща, че дори когато я пренебрегва, тя стои зад гърба му. Егото му умира за ласки. Не отговаря, не ми вярва. Да пита тогава Шери Аргов, автор на световен бестселър за връзване на мъжете с юлар. Очевидно има предвид олигофрени, а не разумни партньори, премълчавам. Вяла съпротива. Има и свестни мъже. Весиният все по петите ѝ ходи. Сигурно го вика да я охранява заедно с лабрадора. Сълзи. Явно не стига до мозъка ѝ. Измислени тревоги, настоявам, не живее в Африка, дето дневно стотици мрат от глад... В Тайланд не могат да се отърват от наводнения. В Япония миналата година... Исква да ѝ диша двацет и четири часа във врата... Да, не точно, но той не се отделя от телевизора. И все е раздразнен. Тя умира да си общуват... Представям си гласно

как си плюят в устата... Стига, скърца със зъби Мира. Накрая заедно с нервняка ще свърши в лудница, пророкувам. Знае как да го успокои, но той не ѝ позволява. Ролята ми се изчерпва, не чувам ръкопляскания. Минавам на „да, добре, о-о-о“. Струва ѝ се, че не я слушам. Приятелството е... Ако трябва да бъде искрена, понякога ме яде под лъжичката да се привържа и аз към някого. Да има още една глава до мен на възглавницата. Да си миришем уханията, да си хъркаме заедно, да се подритваме. Отказвам се веднага като си помисля за лупингите, с които трябва да омайвам мачото.

Свалям хавлията. Измъквам се с неудоволствие от единия, после от другия ръкав. Сякаш насилствено ме изхвърлят от уютата на майчината утроба. Свирам се в меката плътна тъкан не само следдуш, но и винаги, когато съм наранена. Когато ме ругаят и ми крещят, когато ме натикват в ъгъла, когато... Телефонен звън пронизва голото ми тяло. Вуйна. Съобщава тайнствено, че вратата има процеп. Вижда се част от стълбището. Заключено ли е, питам. Знае, че не понасям неизвестността и се потапя в съзнателна пауза. Аз съответно знам, че се паникьосва при отсречно мълчание. Спирам да дишам. Да я изчакам, ще провери. На вратата също се звъни. Отчитат водомерите. Моите са в нишата на комина. Служителката избягва да ме гледа. Промъква се със затворени очи, пъха глава в дупката. Констатира, че е тъмно. Абсолютен факт, съгласявам се. В комините обикновено няма осветление. Тя вади фенер и записва кубичите. Изразходвам повече топла, отколкото студена вода. Опитвам се да обясня, че тръбите са поставени неправилно. Размахвам ръце и чертая линии във въздуха. Жената не изразява желание да поддържа разговора. Изнизва се на дистанция. Вратата не се отваря, вуйна въздиша в слушалката. Обаче нямам ли желание да взема мерки? Съседката имала само вряла вода и се обадила в дружеството. Докато се къпела, от душа потекъл лед. Дали си представям? Как преди това не се е сварила, питам. В този момент забелязвам голите си крака и корем. Инкасаторката вероятно не си пада по стрийптиза. Затова се е разсеяла. Обаче аз едва ли съм най-голямото шоу сред софийските абонати.

Тези дни се упражняваме да отключваме и заключваме новата входна врата на вуйна. Тя си поиска пет ключалки. Не че има какво да пази, но уважих страховете ѝ от лоши погледи. Околовръст да се знае, че не стои зад какво да е. За да не се обърка, не смее да излиза сама. Репетициите задължително се провеждат в мое присъствие. Броим на глас превъртанятия на всеки от ключовете. Отзивчивата ми същност е предсрив. От една страна искрено желая да участвам в упражненията. В същото време протестирам срещу превръщането ми в курбан за нищо. Гузно ми е, но започвам да свиря отбой. Вуйна, любимата ми роднина, е дейна колкото цял мравуняк. Строеше, събираше, мъкнеше, бдеше като квачка над децата си. Не ги лишаваше от нищо. Да имат. Детските ми мечти прашасваха в апартамента ѝ. Завиждах, когато можех крадах. Спомням си говорещата кукла, от която бяха останали само торсът и главата. Клепачите ѝ висяха до носа. Най-добрата ми приятелка, само пред нея изливах изповедите си, клеветите, жалбите. Усещах как изсмуква недоволството ми. Никога не ме прекъсна, не ме укори. Един ден се пръсна. Парченцата се свлякоха и откриха механизъм, който продължаваше да ме нарича „мама“. Беше ме предала. В ожесточението си тъпках и заплювах пластмасата. После закопах остатъците в саксията с фикуса. Когато братовчедите ми се разпиляха в чужбина, вуйна си изгради собствена независимост. Изразява я главно с две думи – „искам“ и „няма“. Гледната ѝ точка изригва щом се налага да вземе спешно решение. Например какво да стотвим. Ако лобирам за коприва, натяква, че в хладилника посинява пиле. Предпочета ли пилето, веднага се сеца за копривата, която вехне на балкона. Следва умозаключение – „омръзнало ми е да се чудя какво да ям“. Сутрин ме буди на пожар. Да не взема да забравя чешмите отворени, печката и ютията включени. В непрестанно очакване съм да каже: да не вземеш да си отрежеш главата. Избързвам и прекъсвам всяко „да не вземеш“ с „не се безпокой, като нищо ще си отрежа главата“.

В СЛУЖБАТА СТАВАТ ИНТЕРЕСНИ НЕЩА

Коридорът е бойна линия. Врагът се е стаил в спарения въздух, в тежкия дъх на вчерашни цигари, в намигането на неоновите лампи. Мозъкът ми се спича, наеждам се, озъртам се. Очаквам пред мен да се материализира ако не Шефа, то поне неговият дух. Офисът е неуютно празен. Не умирам от желание да се бутам в колегките, но масовката вдъхва живот на тясното помещение. Иначе прилича на склад. Бюрата се огъват под книжа, модни списания и празни саксии с вкоравена пръст. Кашони с неизвестно съдържание подпират стените. Избелелите пердета висят, непрани и нетупани от началото на демокрацията. Прокъсаната тъкан пращи и изпуска облаци прах. Изключено е да ги изхвърлим, тъй като ни се водят по опис. По стените пълзят петна. Покриват ги червени, сини и зелени надписи. „Днес да кажа на шофьора“, „Утре ще идва В.“, „Да се обадя на Т.“, „Среща с Шефа“. Водим се шест жени със средна възраст над петдесетте. Всеобщ климактериум. Безсънието, горещите вълни и изкрейзването обаче са забранена тема. Известни сме като „девическото отделение“. Нямам не-тър-пя-ща отла-га-не работа. И да имам, определено не е тук... Може би някъде плачат за мен и веднага биха ме вкарали в употреба. Но аз не познавам това място. Надявам се да го открия някой ден... Един щедър ден, когато слънцето ще свети и за мен. Сега играя доброто момиче с ведра нагласа. Без кошмари, свързани с очакване за подлости, гадости, земетресения, тайфуни, други човешки или природни бедствия. Трябва винаги да сияя, въпреки облаците в душата ми и нарушеното

храносмилане. Сякаш току-що съм спечелила малко Пежо от лотарията.

Отбивам се в мъжката стая. Седят пред чаша вино. Идва ми на ум, че ни разделят по полов признак, за да не се разсейваме излишно. Усмивката ми е повече от култова. Мишо намръщено пита да не би да не са ми пропаднали гемиите. Трудовите споразумения не ни дават основание да се мислим за наети. Момчетата отпиват бавно и достолепно. В очите припламват зелени огънчета. Челата са сбръчкани от из-клю-чи-тел-но важ-ни мис-ли относно частен паралелен бизнес с наличното в офиса. В момента обсъждат събиране на разнородни социологически данни по телефона, например броя на детските площадки, уличните кучета, богомолците в страната. После ще включат и други социални групи. Значимата информация ще съдържа рекламни клипове. Все някой ще ги поръча. Много е американско, чувам. Доволно протягат крака, раздвижват схванатите си ръце. Коркам се гласно, особено на американските бабички. Вземат достатъчни пенсии, карат Шевролети. И не им дреме, че в просветена страна като нашата се спукваме да пишем отчети. Тишината, която следва, размива концентрацията. Мечтите се изнизват към страната на не-ог-рани-че-ни-те въз-мож-нос-ти. Лицата омекват и се отпускат. Мишо чука по чашата с тирбушон. Впива в мен укоризнени зеници. Призовава да не съблазнявам с нечестиви мисли събра-нието. Да не иска да каже, че съм змията в райската градина? Момчетата се засмиват, надигат чаши, стеснително ги поднасят към устните си. Разглеждат обстойно дъното. Подозирам, че ритуалът се изпълнява изключително в моя чест. Иначе им се носи славата на сериозни пиячи. Наливат и на мен, глътвам го без предразсъдъци. На екс. Облекчени въздишки изпълват стаята. Ще помислят също за европейски фондове, издирващи рекламни експерти умници, от които не се нуждаят нито държавата ни, нито частниците. Да се впишат в програмата им и не от време на време, а редовно да получават фиксирано финансиране. Не одеала и медикаменти, направо кеш, шегува се някой. Ще открият адресите в Интернет. Мъжките пле-

щи предприемчиво се скупчват около компютъра. Гърбовете са изтъкани от могъщество и решителност. Неочаквано ме блъсва вълна, пропита от първични сокове и мощно ухание на мъжественост. Сащисаното ми въображение се пъха под ризите, опипва раменете, мускулите, гръдния кош. Кръвта ми кипи като шампанско, тежест парализира крайниците ми. И ето ме, настървена за еротични гледки, а може би и за нещо по-съществено. Човек никога не се познава достатъчно. Изненадана съм от себе си. Искам да се засрамя, но това, което се случва, е разлагащо приятно. Освен това няма свидетели на пламналите ми уши и препарираната физиономия. Мога да си седя така, докато... Женски глас разкъсва тишината. Момичето от съседната служба е представителка на юпитата. Пали цигара от прага, дърпа шумно и бързо. Симпатягите са с добри заплати, но ги държат изкъсо. Когато вътрешният им телефон мълчи, шефът тръгва яростно да ги търси. Ниската му фигура пори коридорите. Лицето му се криви от нервни тикове. Винаги ги намира. Подкарва ги пред себе си като стадо. Клатим съчувствено глави. Пускаме по някоя обида в посока на цербер, но сме единогодушни – щом вземат пари, ще си търпят неудобствата. Колко пъти досега си била в тоалетната, питаме в хор. Момичето разперва седем пръста. По едно време го бяха докарали до трийсет облекчавания дневно. Умножени по петнайсет минути, правят седем часа и половина. Началникът ги подгони. Извадиха медицински, че са с болни бъбреци. За да не стигнат до хемодиализа, той докара специалист нефролог. Спешно оздравяха. В знак на протест поставиха огромно цукало в центъра на помещението. Шефът им не се трогна. Разпечата формуляри за двацет и четири часа присъствие. От девет нула нула до девет нула нула. После призна, че е грешка. Ще е безстопанствено обаче да поръча нов печат. Не че иска да ги следи. Но няма нищо против да разполага с денонощна информация за служителите си. Така щял да бъде спокоен, че оползотворяват максимално както работното си време, така и почивката. Младежите не се решават да протестират заради безработицата и завиждат яко на напредналата ни възраст.